

Jesu død – vårt liv
side 3

Luthersk misjon i Vietnam
side 7

En mirakelbaby
side 8

Hvor gammel er jorden?
side 10

Nr. 1 2019 – 39. ÅRGANG

BIBEL OG BEKJENNELSE

UTGITT AV DEN LUTHERSKE BEKJENNELSESKIRKE

© DEPOSITPHOTOS

*«Hans barmhjertighet tar ikke slutt, den er ny hver morgen.»
Klag 3,22-23*

BIBEL OG BEKJENNELSE

utgis av Den Lutherske Bekjennelseskirke.
ISSN 0806-5365

Bladet kommer ut med fire nr. pr. år.
Frivillig abonnementsavgift kr 150,- pr. år.

Redaksjon:

Tor Jakob Welde (ansv. red.),
Egil Edvardsen og Kjell Petter Bakken.

Redaksjonens adresse:

Solåsveien 20, 4330 Ålgård.

E-post: egil.edvardsen@luthersk-kirke.no

Internett: www.luthersk-kirke.no

Bankgiro: 3361 16 43948.

Ekspedisjon: Omega trykk, 4016 Stavanger.

DEN LUTHERSKE BEKJENNELSES- KIRKE (LBK)

• Den Lutherske Bekjennelseskirke er en evangelisk-luthersk kirke som tror at Gud har gitt hele verden det glade budskap om den forsoning som har skjedd i Kristus. Vi tror at Jesus Kristus er sann Gud, at han er blitt menneske for vår skyld, levd et liv uten synd, lidet og dødt i vårt sted og oppstått fra de døde. Vi tar imot denne forsoning gjennom troen, får tilgivelse for alle våre synder og har løfte om evig liv sammen med Gud. Hensikten med vår kirkes eksistens er å føre videre dette glade budskap, og samles omkring forkynnelsen, dåpen og nattverden for å vokse i den tro vi har fått av Gud.

• Vår kirkes tro har en eneste grunnvoll, nemlig det Ord som Gud har gitt oss i Det gamle og nye testaments hellige skrifter. Det er Gud selv som har inspirert de menneskelige forfatterne av Bibelens 66 bøker, og derfor må disse skrifter ikke betraktes som menneskelige produkt, men som Guds eget ord. Bibelens ord er den eneste normen for sann kristen lære. Vi tror at Bibelen må leses ut fra dens egenart og karakter. Poesi må leses som poesi, historie som historie, og så videre.

• Vi bekjenner oss til de lutherske bekjennelsesskriftene som er samlet i Konkordieboken fra 1580, ettersom vi har funnet at de overensstemmer helt med vår kirkes eneste grunnvoll, Bibelen.

• Vår tro er ikke ny, men har funnes i alle tider, der mennesker har tatt imot Guds ord og rettet seg etter det. Fordi vi vet at vi er store syndere for Gud, behøver vi Guds ords rene og klare undervisning der tilgivelse og oppreisning gis oss i forkynnelsen av Jesu forsoningsverk.

• LBK deler tro og kirkefellesskap med KELK, Den konfesjonelle evangelisk-lutherske konferansen, som består av 20 medlemskirker rundt omkring i verden, blant annet Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland, Evangelical Lutheran Synod og Wisconsin Evangelical Lutheran Synod i USA. I alt er vi omkring en halv million kristne i dette internasjonale fellesskap. Det er vårt håp at flere skal komme med i vårt fellesskap der Frelseren Jesus og syndenes tilgivelse alltid står i sentrum.

Fra redaksjonen

Lyset er i ferd med å vende tilbake til landene våre her i nord. Men dessverre gjelder dette bare i fysisk forstand. I den åndelige verden er det snarere slik at mørket holder på å ta over. Man trenger ikke å følge veldig nøye med i nyhetsrapporteringen for å innse sannheten i apostelen Johannes' ord: Hele verden er i den ondes vold (1 Joh 5,19). Falske nyheter, politiske mord, terrorangrep, forakt for ekteskap og familie, retten til abort helt fram til fødselen – vi behøver ikke å ramse opp alt det mørke som formørker vår tid.

Som kristne kirker og menigheter har vi et svar: Jesus har gitt oss oppdraget med å spre håp ved å peke på han som er verdens lys. Han har gått inn i det dypeste mørke for vår skyld – for verden.

Tidligere biskop i Luleå Bengt Jonzon har beskrevet dette mørket i en salme (Finlandssvensk psalmbok nr 85):

*Hur mörkret tätnar i vår värld,
så mörk en natt ej fanns
som omkring Jesu sista färd
med kors och törnekrans.*

Men Jonzon beskriver også *det lys som seger vann med kors och törnekrans*. At dette lyset skal få spre håp i våre mørknende land, er det Bibel og Bekjennelse vil arbeide for. Dette tidsskriftet har utkommet som Den Lutherske Bekjennelseskirkes organ gjennom lang tid både i Norge (39 år) og Sverige (33 år). Siden 2015 utkommer også en Finland-utgave, som utgis av S:t Johannes evangelisk-lutherske forsamling i samarbeid med LBK.

Fra år 2019 har vi sammen gått inn for å forsterke dette samarbeidet ved å lage en felles redaksjon, som planlegger og synkroniserer arbeidet med innsamling og skriving av artikler. Hvert land har sin egen redaksjon som gjør detaljarbeidet og sørger for oversettelse til våre respektive språk. Alle de tre utgavene har en felles layout-redaktør.

Dette samarbeidet er en frukt av det fellesskap vi har mellom våre kirker, internasjonalt organisert i KELK – Den konfesjonelle evangelisk-lutherske konferanse. Vår bønn er at denne nye felles satsningen skal drives av samme målsetningen som Paulus uttrykker i sitt første brev til korinterne: *Jesus Kristus og ham korsfestet.*

Ola Österbacka, Finland

Den nordiske redaksjonen:

NORGE:

Kjell Petter
Bakken
layoutred.

Tor Jakob
Welde

SVERIGE:

Ingvar
Adriansson

Birgitta
Erlandsson

FINLAND:

Hans
Ahlskog

Ola
Österbacka

Jesu død - vårt liv

PREKEN AV INGVAR ADRIANSSON

«Timen er kommet da Menneskesønnen skal bli herliggjort. Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det bare det ene kornet. Men hvis det dør, bærer det rik frukt. Den som elsker sitt liv, skal miste det. Men den som hater sitt liv i denne verden, skal berge det og få evig liv. Den som vil tjene meg, må følge meg, og der jeg er, skal også min tjener være. Den som tjener meg, skal min Far gi ære.

Nå er min sjel fylt av angst. Men skal jeg så si: Far, frels meg fra denne timen? Nei, til denne timen skulle jeg komme. Far, la ditt navn bli herliggjort!» Da lød det en røst fra himmelen: «Jeg har herliggjort det og skal herliggjøre det igjen.» Mengden som sto omkring og hørte dette, sa at det hadde tordnet. Andre sa: «Det var en engel som talte til ham.» Da sa Jesus: «Denne røsten lød ikke for min skyld, men for deres. Nå felles dommen over denne verden, nå skal denne verdens fyrste kastes ut. Og når jeg blir løftet opp fra jorden, skal jeg dra alle til meg.»

...

«Dere må vandre mens dere har lyset, så ikke mørket faller over dere. Den som vandrer i mørket, vet ikke hvor han går hen. Tro på lyset mens dere ennå har lyset, så dere kan bli lysets barn.»

Joh 12,23-32. 35-36

Når Gud elsker menneskeheten som er falt i synd, når han vil gjøre soning for alle synder fra verdens begynnelse til slutt, går han veien opp mot Golgata. Han blir dømt som vår stedfortreder. Etter å ha fullført forsoningsverket, går han ut av graven som vår rettferdige stedfortreder. Han som var død men nå lever, gir oss del i det evige livet.

Dette er selve midtpunktet og kjernen i hele den bibelske historien. Hver eneste stor og liten synd er i personen Jesus blitt nedkjempet og tilintetgjort. Dette er Guds kjærlighetsvei til oss. Han har betalt med sitt eget dyre blod. Han har i ditt sted gjort alt det som du burde ha gjort men ikke har klart, vært sterk i prøvelsene, stått oppreist der du snublet og i fristelsen jaget fristeren på flukt.

Hvert år når vi nærmer oss påske, hører vi om Guds Lam som føres bort for å lide og dø på korset. Trenger vi å høre om dette om og om igjen? Av naturen er vi fremmede for denne undervisningen. Vi har en stemme i hjertet som hele tiden vil støte det bort. Vantroen vil hver dag holde oss borte fra Guds kjærlighet og frelse.

Derfor trenger vår menneskelige vantro å bli eksponert for Ordets forkynnelse, for den stadig gjennommende undervisningen om kjærlighetens vei. Derfor må også

vi som kaller oss kristne og bærer på vantroens gamle menneske høre om og om igjen forkynnelsen om det som ondskaperen så hånlige kaller for «det samme gamle», «det vanlige», om Jesu død for våre synders skyld og hans oppstandelse for vår rettferdighets skyld. Derfor dekkes stadig Herrens bord på nytt, der evangeliet gjentas i innstiftelseordene. Kristi legeme og blod deles ut og vi forkynner «Herrens død til han kommer». Jesu død knuste djevelens makt. Dermed kunne han forlate graven og ta plass ved Faderens høyre side, der også du en gang skal få være med.

Øverstepresten Kaifas sammenfattet betydningen av Jesu lidelse med ordene: «Det er bedre at ett menneske dør for folket, enn at hele folket går til grunne.» Jesus var rettferdig da han led for urettferdige. Gjelden vi hadde til Gud kunne vi ikke betale. Men Gud er ikke kun streng og rettferdig, men også nådig og barmhjertig. Og han tenkte virkelig på hvordan han skulle frelse oss arme mennesker, hvordan vi som hadde falt så dypt skulle reddes uten at Guds krav skyves til side.

Kristus selv ble både øversteprest og offerlam. Han bar fram sitt offer til Gud. Han døde for alle. Gud er nådig mot oss, hans vrede er blitt stillet. Så fins det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus.

Dette er det samme gamle, det vanlige. Men er det ikke en «action-fattig» kristendom, de enkle gudstjenestene våre der vi med salmer og tekstlesning priser og ærer vår Herre?

Skjer det noe i gudstjenesten? Ja, synderen blir oppmerksom på sin synd og egen hjelpeløshet. Den tunge byrden løftes av. De røde syndene blir hvite som snø.

Mange reformerte kristne kan peke på tid og stund da deres frelse fant sted og de ble Guds barn. Også jeg kan fastslå tidspunktet for min frelse. Det hendte i Jerusalem ved den niende time en fredag i april år 30. Da skjedde det som gjør at vi får kalle oss kristne.

Kristus fikk sitt liv for å gi det. Han levde for å dø. Han er hele tiden på vei fra Betlehem til Golgata. Han sammenligner seg selv med hvetekornet, som alltid er klart for å dø, for å bli såkorn til å så med og brød å spise. Skallet er der for å gå i stykker, for ellers kan kornet bare tørke eller råtne.

Jesus visste hvilken vei han skulle vandre. Livet hans var ikke målet, det var veien til døden. Han fikk livet for å gi det. Når han snakket om dette, forsto disiplene ikke hva han sa. Hva hadde herligheten med angsten å gjøre, eller hva hadde han med et hvetekorn å gjøre? Døden var ikke målet hans, den var veien til livet, livet som han vant med sin død. Slik er den for oss helt annerledes fra herligheten.

Filosofen kan gi visdom, og kunstnere kan gi skjønnhet, men bare Gud selv kan gi det livet som spirer fram ut av døden. For å gi dette, ble Gud selv menneske.

Bare slik kan vi få det. Når hvetekornet dør, bærer det frukt.

«Nå er min sjel fylt av angst. Men skal jeg så si: Far, frels meg fra denne timen? Nei, til denne timen skulle jeg komme. Far, la ditt navn bli herliggjort!» Da lød det en røst fra himmelen: «Jeg har herliggjort det

og skal herliggjøre det igjen.» Igjen hører vi denne røsten fra himmelen. Røsten Johannes beskriver hører vi på flere steder i Bibelen. Peter, Jakob og Johannes hørte den på forklarelsesberget. Det var en opplevelse som jeg tror ikke mange kristne har vært i nærheten av. Likevel hører vi dem ikke nevne denne hendelsen mange ganger. De holdt den for seg selv. Jesus ville ikke at de skulle fortelle om den. Hvorfor? Det var ikke dette disiplene skulle misjonere om, men om korset. Da Jesus gikk sammen med dem ned fra fjellet, sa han at de ikke skulle fortelle hva de hadde sett før Menneskesønnen var oppstått fra de døde.

Den onde er en realitet.

Jesus ble åpenbaret for å tilintetgjøre djevelens gjerninger. Hadde det ikke eksistert noen fiende eller motstander av Guds dyrebare ord, hadde vi ikke behøvd forkynnelsen av Guds ord. Hadde det ikke eksistert en som går omkring som en brølende løve og vil fange oss i garnet sitt, hadde vi ikke behøvd å synge: «Ta meg da, Herre, til ditt barn, løs meg fra alle djevelens garn.» Gud vil med sitt ord føre deg og alle mennesker bort fra djevelens garn og i stedet fylle ditt liv med glede og fred.

Her i vårt liv på jorden er vi ofte i fare og nød. Vi behøver hjelp og trenger å høre Jesus si: *Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og jeg vil gi dere hvile.*

«Alle», sier han. Han setter ingen grenser, gjør ingen unntak. Vi er nedtyngt av byrder på den ene eller andre måten. Han lover ikke å ta bort alle byrder, men han lover oss hvile i kampen. Og han bærer oss på armene sine gjennom livet.

Vandre mens dere har lyset, så ikke mørket faller over dere. Det er ikke noe vanskelig språk som brukes her hos evangelisten Johannes, lys og mørke forstår alle. Å vandre i mørket er en svært enkel kristen uttrykks-

måte, det er å låne sitt øye og øre til det som strider imot Guds ord. Å vandre i mørket er å bli værende i et fellesskap der man tillater slikt som strider imot Bibelens klare og tydelige lære. Derfor, tro på lyset mens dere ennå har lyset. De vise mennene kom på villspor da de skulle lete etter Jesusbarnet, men lyset ledet dem på rett vei igjen. Han skal bli født i Betlehem, sto det skrevet hos profeten. De måtte ta en annen vei for å finne lyset. Slik er det også for oss.

Når de store katedralene med sine fine bygninger, drakter, og orgler gir et utydelig signal eller blander sin undervisning med det som strider imot Bibelens klare undervisning, får vi ta en annen vei. Da går veien til det enkle hjemmet eller kjellerlokalet der to eller tre er samlet i hans navn, der man ikke vil vite av noe annet enn Kristus og hans død. Der det samme gamle, det vanlige, blir forkynt søndag etter søndag.

Når Jesus i evangeliene sier: «Se, vi går opp till Jerusalem,» visste alle hva han mente. Alle jøder gikk en gang i året opp til Jerusalem. Man gikk til tempelet for å bære fram sin offergave og få tilgivelse for sine synder. Den siste kvelden før man fikk gå inn portene til Jerusalem leste man Salme 121: «Jeg løfter mine øyne mot fjellene. Hvor skal min hjelp komme fra?» Nå var målet for reisen nære. Man takket Gud for at han hadde beskyttet sine barn på den lange og strevsomme vandringen. Slik er lysets barn alltid på vei til Jerusalem.

Når vi under vandringen vår her på jorden lar tankene gå til Golgata i Jerusalem, gir det glede og fryd i hjertet. Det var der det store underet skjedde. Gud var i Kristus og forsonte verden med seg selv. Og han døde for hele verden. Han erklærte den falne verden rettferdig. Denne gaven får du ta imot gratis, det koster ingenting. Amen.

Fra Luthers lille katekisme

Hvordan et familieoverhode på en enkel måte skal lære husfolket sitt

MORGENBØNN OG AFTENBØNN

Om morgenen når du står opp av sengen, skal du tegne deg med det hellige kors og si:

I Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn.

Deretter kan du uttale trosbekjennelsen og Fadervår mens du kneler eller står. Om du vil, kan du be denne lille bønn:

Jeg takker deg, min himmelske Far, ved Jesus Kristus, din kjære Sønn, fordi du har bevart meg fra all skade og fare i natt. Jeg ber deg at du også vil bevare meg fra synd og alt ondt i dag, så alt jeg gjør og hele mitt liv må være til glede for deg. Jeg overgir meg med kropp og sjel og alt i dine hender. Må din hellige engel være med meg, så den onde fiende ikke får noen makt over meg. Amen.

Og så kan du gå med glede til ditt arbeid, og syng gjerne en sang, for eksempel en som handler om de ti bud eller noe annet som kan være til oppbyggelse for deg.

Om kvelden når du går til sengs, skal du tegne deg med det hellige kors og si:

I Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn. Amen.

Deretter kan du uttale trosbekjennelsen og Fadervår mens du kneler eller står. Om du vil, kan du også be denne lille bønn:

Jeg takker deg, min himmelske Far, ved Jesus Kristus, din kjære Sønn, fordi du nådig har bevart meg i dag. Jeg ber deg at du må tilgi meg alle synder og all urett som jeg har gjort, og at du nådig må bevare meg i natt. Jeg overgir meg med kropp og sjel og alt i dine hender. Må din hellige engel være med meg, så den onde fiende ikke får noen makt over meg. Amen.

Hvordan et familieoverhode på en enkel måte skal lære husfolket sitt

BORDBØNN FØR OG ETTER MÅLTIDET

Barna og tjenestefolkene skal med foldede hender og på en andektig måte gå til bords og si:

«Aller øyne venter på deg, og du gir dem mat i rett tid. Du åpner din hånd og metter alt som lever, med det gode.» (Sal 145,15f.)

Forklaring: «Metter alt som lever, med det gode» vil si at alle skapninger får så mye å ete at de kan være glade og

vel til mote. For bekymring og gjerrighet er til hinder for dette.

Deretter Fadervår og denne bønne:

Herre Gud himmelske Far, velsign oss og disse gaver som vi mottar av din milde godhet, ved Jesus Kristus, vår Herre. Amen.

På samme vis skal de også gjøre etter maten, og si andektig og med foldede hender:

«Takk Herren, for han er god, evig varer hans miskunn. Han gir mat til alt som lever. Han gir føde til dyrene, til ravnungene som roper. Han bryr seg ikke om hestens kraft og gleder seg ikke over mannens muskler. Herren gleder seg over dem som frykter ham og venter på hans miskunn.» (Sal 106,1; 136,25; 147,9-11.)

Deretter Fadervår og denne bønne:

Vi takker deg, Herre Gud Fader, ved Jesus Kristus, vår Herre, for alle dine velgjerninger, du som lever og regjerer i evighet! Amen.

HUSTAVLEN

Noen skriftord for alle slags hellige embeter og stillinger. Her skal hver og en ha sitt eget skriftord som formaner dem i deres egen livsstilling og tjeneste.

Biskoper, sokneprester og predikanter

«En tilsynsmann må ikke kunne anklages for noe. Han må være én kvinnes mann, nøktern, forstandig, høflig, gjestfri, dyktig til å undervise, ikke drikkfeldig eller voldelig, men mild, uten stridslyst og pengebegjær. Han må lede sitt eget hus på en god og hederlig måte og ha lydige barn. Dersom han ikke klarer å lede sitt eget hus, hvordan kan han da ha omsorg for Guds menighet? Han må ikke være nyomvendt.» 1 Tim 3,2-6.

De kristnes plikter overfor sine lærere og sjelesørgere

«Spis og drikk det de byr dere! For en arbeider er verd sin lønn.» Luk 10,7 – «Herren har bestemt at de som forkynner evangeliet, skal leve av evangeliet.» 1 Kor 9,14 – «Den som får opplæring i Ordet, skal dele alt godt med sin lærer.» Gal 6,6 – «Eldste som er gode ledere i menigheten, fortjener dobbel belønning, særlig de som arbeider med forkynnelse og undervisning. For Skriften sier: Du skal ikke sette muleband på en okse som tres-

ker, og: Arbeideren er verd sin lønn.» 1 Tim 5,17 f. – «Vi ber dere, søsken: Vis respekt for dem som sliter og arbeider blant dere, de som er deres foresatte i Herren, og som rettleider dere. Dere skal vise dem den største kjærlighet og respekt på grunn av den gjerningen de gjør. Lev i fred med hverandre!» 1 Tess 5,12 f. – «Vær lydige mot lederne deres og rett dere etter dem! For de våker over sjelene deres og skal en gang avlegge regnskap. Sørg for at de kan gjøre det med glede, uten å sukke. Ellers blir det ikke til gagn for dere.» Hebr 13,17.

Om den verdslige øvrighet

«Enhver skal være lydig mot de myndigheter han har over seg. For det finnes ingen myndigheter som ikke er fra Gud, og de som finnes, er innsatt av Gud. Den som setter seg opp mot dem, står derfor imot det Gud har bestemt, og de som gjør det, skal få sin dom. For styresmakten bærer ikke sverd uten grunn, men er Guds tjener som skal fullbyrde hans straff over den som gjør det onde.» Rom 13,1f og v. 4.

Hva undersåttene skylder øvrigheten

«Gi keiseren det som tilhører keiseren, og Gud det som tilhører Gud!» Matt 22,21. «Enhver skal være lydig mot de myndigheter han har over seg. – Derfor er det nødvendig å være lydig, ikke bare av frykt for straffen, men også for samvittighetens skyld. Betal også skatt av samme grunn. For myndighetene er Guds tjenere og har ansvar for alt slikt. Gi alle det du skylder dem. Betal skatt til den som skal ha skatt, toll til den som skal ha toll, vis respekt for den som skal ha respekt, gi ære til den som skal ha ære.» Rom 13,1 og 5-7. – «Jeg formaner dere framfor alt til å bære fram bønn og påkallelse, forbønn og takk for alle mennesker. Be for konger og alle i ledende stillinger, så vi kan leve et stille og fredelig liv med gudsfrykt og verdighet i alt.» 1 Tim 2,1 f. «Du skal minne dem om å underordne seg styresmaktene og myndighetene, rette seg etter dem og være villige til å gjøre alt som er godt.» Titus 3,1. «Dere skal for Herrens skyld underordne dere enhver myndighet blant menneskene, enten det er keiseren, den øverste, eller landshøvdingene som han har utsendt; de skal straffe dem som gjør det onde, og rose dem som gjør det gode.» 1 Pet 2,13 f.

Til ektemenn

«Dere menn: Vis omtanke i samlivet med kvinnen, som er den svakere part. Vis henne ære, for sammen skal dere arve nåden og livet. Gjør dette, så ikke deres bønner blir hindret.» 1 Pet 3,7 – «Og vær ikke harde mot dem.» Kol 3,19.

Til hustruer

«Dere kvinner skal underordne dere mennene deres – slik Sara var lydig mot Abraham og kalte ham herre.

Hennes døtre er dere nå blitt, når dere gjør det gode og ikke lar dere skremme av noen trussel.» 1 Pet 3,1 og 6.

Til foreldre

«Dere foreldre, vekk ikke sinne og trass hos barna deres, så de ikke skal miste motet, men gi dem omsorg, så de får en oppdragelse og rettleiding som er etter Herrens vilje.» Ef 6,4 (Kol 3,21).

Til barna

«Dere barn, vær lydige mot foreldrene deres i Herren, for det er rett og riktig. Du skal hedre din far og din mor, dette er det første budet med et løfte: så det kan gå deg godt og du kan leve lenge i landet.» Ef 6,13.

Til tjenestegutter og tjenestejenter, daglønnere og arbeidsfolk

«Dere tjenere, vær lydige mot deres jordiske herrer som mot Kristus selv, med respekt og ærefrykt og av et oppriktig hjerte. Vær ikke øyentjenere som bare vil gjøre mennesker til lags, men Kristi tjenere som helhjertet gjør Guds vilje. Gjør tjeneste med et villig sinn; det er Herren og ikke mennesker dere tjener. Og dere vet at Herren skal gi hver enkelt igjen for det gode han gjør, enten han er tjener eller fri.» Ef 6,5-8.

Til husfedre og husmødre

«Dere herrer, gjør det samme mot tjenerne deres. Bruk ikke trusler! Dere vet at både de og dere har samme Herre i himmelen, og han gjør ikke forskjell på folk.» Ef 6,9.

Til ungdommen i alminnelighet

«Dere unge skal underordne dere de eldste. Og alle skal dere være kledd i ydmykhet mot hverandre. For Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde. Ydmyk dere da under Guds mektige hånd, så han kan opphøye dere når tiden kommer.» 1 Pet 5,5 f.

Til enkene

«Den som virkelig er enke og står alene, har satt sitt håp til Gud og ber og kaller på ham natt og dag. Men vil hun bare nyte livet, er hun levende død.» 1 Tim 5,5 f.

Til alle og enhver

«Du skal elske din neste som deg selv. I dette er alle bud sammenfattet.» Rom 13,9. «Bær fram bønn og påkallelse, forbønn og takk for alle mennesker.» 1 Tim 2,1.

**Når hver sitt gudsord lære vil
da står det godt i huset til.**

Luthersk misjon i Vietnam

Guds nåde har åpnet døren til en helt ny misjonsmulighet i det kommunistiske Vietnam

Det hele begynte i 2011, da Zang Lou, en av lederne for Hmong Fellowship Church (HFC) i Vietnam, så et opptak av en preken på internett med pastor Bounkeo Lor fra Wisconsinssynoden (WELS). Den klare forkynnelsen av lov og evangelium og budskapet om den rene nåden ved Jesus Kristus, var noe han aldri tidligere hadde hørt. Han ønsket å lære mer om dette. Senere samme år inviterte Zang Lou pastor Lor til Vietnam for å gi HFC undervisning i sannheten om evangeliet.

Lor kom på sitt første besøk i 2012. Siden den gang har han dratt

mer enn 20 ganger til Hanoi, Vietnam. En del medlemmer fra WELS' Pastoral Studies Institute (PSI) begynte å reise sammen med ham for å hjelpe til med undervisningen. Ved hvert av disse besøkene i Hanoi har ca 60 kirkeledere deltatt for å lære mer om Bibelens sannheter. Disse lederne har deretter tatt budskapet med hjem til landsbymenighetene sine og forkynt evangeliet om frelsen ved tro, uten gjerninger, noe helt nytt for medlemmene der.

Da Zang Lou første gang kom i kontakt med WELS, var HFC en kirke med 55 000 medlemmer. I løpet av årene WELS har stått for undervisning og utdanning har HFC vokst til over 100 000 medlemmer og grunnlagt mange nye

menigheter. HFC-lederne har sett veksten og den nye gleden som den lutherske læren har gitt menighetene, og de har ytre ønske om å bli en luthersk bekjennelseskirke.

Muligheten

Budskapet om den frie nåden vi får motta fra Jesus Kristus har erstattet de gamle lovbaserte prekenene. Nåden har ført med seg fred til Hmong Fellowship Church, og som et resultat av dette har kirkens lederskap blitt langt mer stabilt enn før. Den kommunistiske regjeringen i Vietnam har lagt merke til denne positive forandringen.

Den vietnamesiske regjeringen har invitert WELS til å bygge en teologisk utdanningsinstitusjon i hovedstaden Hanoi.

Dette er en utrolig og unik mulighet. WELS er per i dag den eneste protestantiske kirken som har tillatelse fra landets regjering til å arbeide blant Hmong-folket i Vietnam. Herren har her åpnet en dør for å nå ut til mer enn to millioner mennesker av denne folkegruppen, som holder til i Vietnam og flere naboland. Men denne døren kan når som helst bli stengt. WELS World Mission Team arbeider derfor nå raskt for å sørge for at WELS utnytter til fulle den tiden Herren har gitt.

Fram til juni 2019 har WELS gående en egen pengeinnsamling med målsetning å få inn to millioner dollar som skal brukes til å kjøpe tomt, sette opp bygninger og dekke driftskostnadene for de to første årene.

Les mer om WELS' misjonshistorie i Vietnam på <https://wels.net/serving-others/missions/asia/vietnam/history>

Fra wels.net

En mirakelbaby

Hver eneste liten baby er et stort mirakel. Skaperen av alt liv er den som utfører disse miraklene, han «som laget deg og formet deg i mors liv, han som hjelper deg» (Jes 44,2). «Dine øyne så meg da jeg var et foster. Alle dager er skrevet opp i din bok, de fikk form før én av dem var kommet» (Sal 139,16).

Ved befruktningen oppstår i sjeldne tilfeller en eller annen feil i arvestoffet som fører til at celler vokser ukontrollert og danner en svulst, såkalt blæremola. Svulsten vokser inne i livmoren som vokser raskere enn ved en vanlig graviditet. Den forårsaker unormal blødning under graviditeten og kan i noen tilfeller utvikle seg til kreft. Diagnosen stilles ved hjelp av ultralyd og blodprøve. Behandlingen av blæremola er at svulsten fjernes ved utskrapning.

Da Stephanie var gravid i 17. uke, ble det ved ultralydundersøkelsen oppdaget en svulst som vokste i livmoren sammen med et friskt foster. Legene anbefalte henne å avbryte svangerskapet og ramset opp livstruende farer: svangerskapsforgiftning, blødninger, kreft, skader på barnet. De trodde ikke at babyen ville kunne leve fram til 20 uker.

Men abort var ikke noe alternativ for Stephanie og Titus. Nå begynte en kamp for å fortsette graviditeten så lenge som mulig, og legene støttet henne. Hun startet en blogg for å slippe å gjenta alle detaljene så mange ganger for venner og slektninger. Der ber hun om forbønn for sin helse og babyens vekst. «Be om at Herren som skaper noe nytt av ingenting skal fortsette å fylle oss med sin fred som varer for evig. Den informasjonen vi fikk i dag kan få enhver forelder til å begynne å gråte, men vi var hele tiden fulle av for-

trøstning, og vi vet at det ikke er vi som er forfattere til den her boken.»

I uke 20 beskriver Stephanie hva hun så på ultralyden. «Svulsten vokser sammen med babyen – akkurat nå er den en anelse større. Babyen er på den annen side FEILFRI. Å, disse søte lemmene og ansiktstrekene. Vi så dem så tydelig, til og med knærne. De små fingrene og tærne. Vi så alt. Denne lille gnisten av liv kunne ha sloknet for fire uker siden. Peanøtten min!»

På nettet fant Stephanie beretninger fra andre blivende mødre som hadde fått lignende diagnoser og blitt presset til å avbryte svangerskapet. «De siste tre ukene har jeg grått mer over andre mødre enn over meg selv og min egen baby. Jeg klandrer ikke dem, men legene som drev dem til det. Mange leger forsøker ikke en gang å vise et glimt av tro på at alt KAN gå bra. Nå lever disse mødrene med skyldfølelse, i tillegg til at de mistet et friskt barn. Mødre, ta til dere ordene mine når jeg sier at det

alltid fins håp. Let etter en annen lege som vil gjøre et forsøk sammen med deg. Jeg kan love at det er verdt det og at det lille barnet ditt kommer til å kjempe like hardt som deg. Jeg kjenner en allmektig, kjærlighetsfull Gud. En som vet hvilken plan han har for meg. En som har tillatt denne kampen fordi den er til mitt beste. Følg med på reisen min, selv om statistikk og artikler på nettet peker på abort. La meg få inspirere til å tenke at barnet ditt er verdt å kjempe for.»

Hver uke var et nytt delmål. To ganger i løpet av graviditeten ble Stephanie innlagt på sykehus for å få magnesiumdrypp, som skulle motvirke hjerneblødning hos barnet ved for tidlig fødsel. Det var en ubehagelig 24 timers behandling. Hun fikk også injeksjoner med steroider for at babyens lunger skulle utvikle seg raskere. Uke 23 var en viktig milepæl, for da skulle babyen kunne ha en sjanse til å overleve.

I uke 24 fikk Stephanie en stor blødning og ble innlagt på sykehus. Der kom hun til å bli værende i ti uker. Det var en vanskelig tid, å være borte fra Titus og de tre sønnene. Men babyen vokste fint, og i uke 34 ble det født – med keisersnitt – en frisk og velskapt jente på to kilo. Svulsten ble tatt vekk uten komplikasjoner. Men nå skjedde enda et mirakel, da Stephanie fikk livstruende fostervannsemboli to ganger i løpet av en time. Hun beskriver hvordan hun følte at kroppen ble stengt ned, hun kunne ikke snakke eller bevege seg. Men kroppen ordnet opp i saken. «Jeg vet hvem som var hos meg der i rommet, og med det mener jeg ikke bare legene mine,» skriver hun på bloggen.

Velkommen, mitt lille oldebarn Magnolia! hilser din oldemor Birgitta Erlandsson.

Hvor i Skriften står det eksakt hvor gammel jorden er?

Skriften gir oss ingen eksakt kalenderdato for verdens skapelse. Gud inspirerte ikke Skriften i den hensikt å hjelpe oss å fastslå en eksakt kronologisk dato for skapelsen. Samtidig er det klart at Skriften ikke gir noe rom for de millioner og milliarder av år som evolusjonsteorien angir. Hvorfor?

For det første presenterer Bibelen skapelsesdagene tydelig som 24-timers etterfølgende dager i løpet av en uke. Det første kapitlet i Første Mosebok og Skriften forøvrig gir ikke noe som helst rom for en utviklingsprosess fra lavere til mer høytstående arter. For det andre fører de bibelske kronologiene/ættetavlene i 1 Mos 5, 10 og 11 oss fram til Abrahams tid (ca år 2000 f.Kr.). Fra og med den tiden fins det historieskrivning fra sekulære kilder bevart. Bibelen gir ikke rom for betydelig lengre tidsperioder mellom Adam og Abraham. Og til slutt, selv om det hebraiske ordet som i 1 Mos oversettes med «ble far til»/«fikk en sønn» ikke alltid er nødt til å bety et strikt en-generasjons intervall mellom far og sønn, blir det likevel en klar forvrengning av den vanlige bruken av uttrykket om man forsøker å strekke og utvide noen av disse ættetavlenes far/sønn-forbindelser til mer enn noen generasjoner.

Hvorfor insisterer vi på at de seks skapelsesdagene var seks etterfølgende dager av normal lengde? Kunne ikke Gud ha gjort skapelsesdagene betydelig lengre?

Gud kunne ha skapt verden på hvilken måte han ville. Men saken er ikke hva han *kunne* ha gjort. Hvordan Gud valgte å skape verden og hva Bibelen åpenbarer om hans valg, er de relevante spørsmålene. Første Mosebok kapittel 1 og 2 sier at Gud utførte hele skapelsesverket i løpet av seks 24-timers dager. Disse seks dagene fulgte etter hverandre i strikt rekkefølge – sammen med den sjuende dagen – og dannet slik kalenderuken som vi fortsatt kjenner den i dag.

Moses gjentar dette refrenget uten variasjon: «Og det ble kveld, og det ble morgen, første (andre, tredje, osv.)

dag». Det uttrykket viser tydelig at Gud anvendte ordet dag i betydningen «kalenderdag» og ikke i betydningen «dagslys» eller «tidsepoke». Er dette en korrekt forståelse? Ja, ettersom nummerering er anvendt for hver av de syv dagene med ordet dag (første, andre, osv). Slik nummerering anvendes aldri sammen med det hebraiske ordet for «dag» annet enn når det er kalenderdager som oppregnes. Ytterligere bevis for denne bruken av uttrykket dag i 1 Mos 1-2 kan vi finne i Andre Mosebok 20,8-11. Der brukte israelittene seks «dager» til arbeid og den sjuende «dagen» ble satt av til hvile. Dette er en eksakt parallell til Guds skapende virksomhet ved tidens begynnelse: «For på seks dager laget Herren himmelen og jorden, havet og alt som er i dem; men den sjuende dagen hvilte han» (2 Mos 20,11).

Hvorfor er det så viktig å holde fast ved Bibelens beretning om skapelsen når det bare er troen på evangeliet som frelser?

Vi tror at Bibelen gir en sann, virkelig og historisk beretning om skapelsen. Hvis vi ikke kan stole på Gud i detaljene som angår naturfag og historie, hvorfor kan vi stole på ham når det gjelder detaljene om evig liv og frelse? Å anklage Gud eller hans inspirerte forfattere for feil eller unøyaktigheter i noen del av hans åpenbaring, er det samme som å så tvil om alle deler av hans åpenbaring.

Selv om Skriften ikke noe sted krever at den må være den eneste læreboken i alle livets spørsmål og detaljer, er det likevel slik at det den faktisk åpenbarer om for eksempel naturen og historien er like pålitelig som det den åpenbarer om frelsen og livet. Som salmedikteren så enkelt uttrykker det: «Herre, gi meg liv i din miskunn! Summen av ditt ord er sannhet» (Sal 119,159-160) og «Herrens ord er rene ord» (Sal 12,7).

Fra *This We Believe, Questions and Answers*
av Richard L Gurgel.

Kiasmer i Bibelen

AV OLA ÖSTERBACKA

Ordet kiasme kommer fra den greske bokstaven Chi, som ser ut som et kors: χ . En kiasme er en språklig figur som innebærer at setningsledd gjentas speilvendt. Ordet betyr egentlig «korsstilling». Et enkelt eksempel: «Hvis ikke Muhammed kan komme til fjellet, får fjellet komme til Muhammed.»

Bibelen inneholder mange interessante kiasmer.¹ Allerede tidlig i Første Mosebok møter vi en betydningsfull kiasme. Det skjer idet vi kommer fra den innledende skapelsesberetningen over til den første fortsettelseshistorien (hebr *toledót*), det stedet bibelkritikken framstiller som et møtepunkt mellom to ulike skapelsesberetninger. I Biblicum nr 1–2/1985 skriver Seth Erlandsson om dette og viser hvordan 1 Mos 2,4 i virkeligheten er et bevis for at det ikke dreier seg om to ulike skapelsesberetninger. Verset kan ifølge Svenska Folkbibeln 2015 fremstilles slik:

- A Detta är himlens och jordens fortsatta historia
B sedan de skapats,
C när HERREN Gud
B' hade gjort
A' jord och himmel.

Med den norske 2011-oversettelsen:

- A Dette er historien om himmelen og jorden
B da de var skapt,
C på den tid Herren Gud
B' hadde laget
A' jorden og himmelen.

Jesus brukte mange kiasmer i sin undervisning. En slik er Matt 23,12:

- A Den som setter seg selv høyt,
B skal settes lavt,
B' og den som setter seg selv lavt,
A' skal settes høyt.

Et annet, litt lenger eksempel, står i Matt 6,24:

- A Ingen kan tjene to herrer.
B Han vil hate den ene
C og elske den andre,
C' eller holde seg til den ene
B' og forakte den andre.
A' Dere kan ikke tjene både Gud og Mammon.

En meget fint oppbygd kiasme er Johannesprologen, Joh 1,1–18. (For et studium av denne, se Rolf Lampas blogg <<http://rilnews.org/blogs/rolf-lampa/kiasmer-korsflätade-förstärkta-budskap-i-bibeln>>.)

I Josvas bok finner vi mange kiasmer. Jeg gjengir her to av de meste kjente. Den første er Jos 1,5b–9, som utgjør en del av Guds instruksjoner til Josva etter Moses' død. Se figur 1! Se hvordan velsignelsen åpner seg innenfra og ut:

Ved å ha Guds lov nær oss (D), er vi opptatt av å holde fast ved alt Gud befaler (C). Det gir styrke og frimodighet (B), og det inneslutter oss i Guds løfte om alltid å være med oss (A).

På samme måte finner vi en kiasme i Josvas formaning til Israels folk like før han skal dø (Jos 23,5–13, se figur 2!). Legg merke til hvordan Gud lover å kjempe for folket slik han tidligere har gjort, men hvordan frafall fra hans ord fører til det motsatte av det han lover når de holder seg til ham.

Da jeg skulle forberede en preken til søndagen etter jul, valgte jeg som prekentekest Gal 4,1–7. Under studiet av teksten la jeg merke til at også denne teksten utgjør en fin kiasme. (Figur 3)

Avsnittet begynner og slutter med å beskrive en *arving*. Innledningsvis er situasjonen likt en slaves. Han har ingen arv, han er helt underlagt sin herre. Men på samme måte er det med barna. De må ha formyndere til det blir bestemt at de skal få retten til sin arv. På samme vis er det også med oss.

Avsnittet avsluttes med jubel: Du er *sønn*, og dermed også *arving*! Gud har innsatt deg som arving til sitt rike. Hvordan kan det ha seg?

Det er på grunn av *Sønnen*. Han ble sendt av sin Far. Takket være ham har vi fått sønners rettigheter, altså til den himmelske arven.

Og dette fikk han i stand ved å la seg *stilles under loven*. Han gikk frivillig under formynderskap for ved sitt hellige liv og sitt offer på korset å frikjøpe oss som sto under loven. Dette pleier vi å kalle *det salige byttet*. Tekstens midtpunkt utgjøres av det forunderlige som hendte:

Gud sendte sin Sønn – stilt under loven – (Vi) sto under loven – vi fikk retten til å være Guds barn/sønner.

¹ En interessant blogg med mange bibelske kiasmer og diskusjon om ulike måter å strukturere versene, finnes her:
< <https://www.chiasmusxchange.com/> >.

- A Jeg vil være med deg slik jeg var med Moses. Jeg svikter deg ikke og forlater deg ikke.
- B **Vær modig og sterk!** ... Vær bare modig og sterk,
- C så du **trofast følger hele** den loven som Moses, min tjener, påla deg å holde. Vik ikke av fra den, verken til høyre eller venstre, så skal du lykkes overalt hvor du går.
- D Denne loven skal du **alltid ha på dine lepper**.
- D' Les fra lovboken dag og natt,
- C' så du **trofast følger alt** det som er skrevet i den. Da skal du ha fremgang der du ferdes, og alt skal lykkes for deg.
- B' Jeg har jo sagt deg: **Vær modig og sterk!** La deg ikke skremme, og mist ikke motet!
- A' For Herren din Gud er med deg overalt hvor du går.

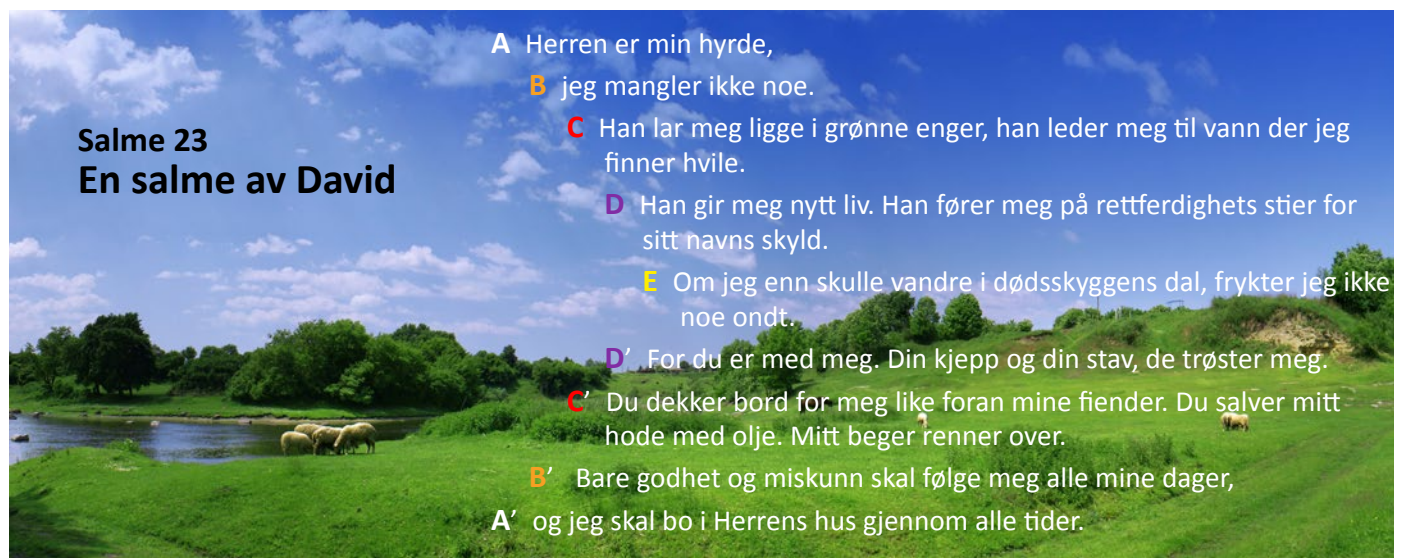
Figur 1: Josva 1,5b-9

- A Så lenge en arving er umyndig, står han likt med en slave, enda han eier alt.
- B Han står under formyndere og forvaltere **helt til den tiden** hans far har fastsatt.
- C Slik er det også med oss. Da vi var umyndige, **var vi slaver** under grunnkreftene i verden.
- D Men i tidens fylde sendte Gud sin **Sønn**,
- E født av en kvinne og **født under loven**.
- E' Han skulle kjøpe fri dem som **sto under loven**,
- D' så vi kunne få retten til å være **Guds barn**.
- C' Fordi **dere er barn**, har Gud sendt sin Sønns Ånd inn i våre hjerter, og Ånden roper: «Abba, Far!»
- B' Derfor er du **ikke lenger** slave, men sønn.
- A' Og er du sønn, er du også arving, innsatt av Gud.

Figur 3: Gal 4,1-7

- A Herren deres Gud vil selv drive folkeslagene ut foran dere og ta landet fra dem, og så kan dere ta landet deres i eie, slik Herren deres Gud har lovet dere. ...
- B Vik ikke av til høyre eller venstre! **Bland dere ikke**
- C med **disse folkene som ennå er igjen** hos dere. Nevn ikke navnene på gudene deres! ...
- D Men **hold fast ved Herren** deres Gud, som dere har gjort det til denne dag.
- E For deres skyld har Herren tatt landet fra store og mektige folkeslag, men mot dere har ingen til denne dag kunnet stå seg. **En eneste** av dere kunne jage tusen på flukt.
- E' For **Herren deres Gud** kjempet selv for dere, som han hadde lovet dere.
- D' Ta dere nå vel i akt, så dere **elsker Herren** deres Gud.
- C' For om dere holder dere til **de folkeslagene som er igjen** hos dere,
- B' og **knytter slektsbånd med dem** så dere **blander dere** med hverandre,
- A' da skal dere kjenne at Herren deres Gud ikke lenger vil drive ut disse folkeslagene for deres skyld. De skal bli en snare og en felle for dere, en pisk over ryggen og torner i øynene, helt til dere blir utryddet fra dette gode landet som Herren deres Gud har gitt dere.

Figur 2: Josva 23,5-13

Salme 23
En salme av David

A Herren er min hyrde,

B jeg mangler ikke noe.

C Han lar meg ligge i grønne enger, han leder meg til vann der jeg finner hvile.

D Han gir meg nytt liv. Han fører meg på rettferdighets stier for sitt navns skyld.

E Om jeg enn skulle vandre i dødsskyggens dal, frykter jeg ikke noe ondt.

D' For du er med meg. Din kjepp og din stav, de trøster meg.

C' Du dekker bord for meg like foran mine fiender. Du salver mitt hode med olje. Mitt beger renner over.

B' Bare godhet og miskunn skal følge meg alle mine dager,

A' og jeg skal bo i Herrens hus gjennom alle tider.

*Forkynneren. Maleri av
Isaak Asknazyi. (Wikipedia)*

Om Forkynnerens bok

AV SETH ERLANDSSON

En vidunderlig bok, men ofte misforstått, er Forkynneren i Det gamle testamente. En del har kalt den for en sur gubbes pessimisme, men den forkynner i virkeligheten på en konkret og klargjørende måte om nøysomhetens gave. Den handler om nettopp det som Paulus minner Timoteus om: «gudsfrykt med nøysomhet» (1 Tim 6,6).

En rett nøysomhet forutsetter at man innser hvor forgjengelig alt verdslig er. Dette er utgangspunktet for Salomos forkynnelse. «Forgjeves, sier Forkynneren, forgjeves og forgjengelig – alt er forgjeves!» (Fork 1,2). «Jeg betraktet hver gjerning som blir gjort under solen. Se, alt er forgjeves, som å gjete vinden!» (Fork 1,14). Mennesket er en synder som drives av «kroppens begjær, øynenes begjær og skrytet av alt en eier» (1

Joh 2,16). Mennesket jager etter forskjellige verdslige ting som om de var uforgjengelige: jordisk rikdom, nytelse, glede, berømmelse. «Den som er glad i penger, blir aldri mett på penger. Den som elsker rikdom, får aldri vinning nok» (Fork 5,9).

Salomo hadde fått rikdom og visdom mer enn noen annen. Han bygde hus, plantet vingårder, anla hager og parker og bygde dammer. Han hadde mer buskap av okser og sauer enn noen annen, likeså sølv og gull, sangere og sangerinner, «kvinner og atter kvinner». «Jeg nektet meg ingen glede» (Fork 2,4ff).

Men verdslig rikdom, visdom og glede var forgjengelig, ikke noe som består. «Jeg betraktet hver gjerning som blir gjort under solen. Se, alt er forgjeves, som å gjete vinden!» (Fork 1,14).

Det himmelske, derimot, som ennå er usynlig, men klart bevitnet i Guds ord, er evig. Paulus skriver: «Vi har ikke det synlige for øye, men det usynlige. For det synlige tar slutt, det usynlige er evig» (2 Kor 4,18). «Bli ikke imponert når noen blir rik, når velstanden øker i hans hus. For når han dør, får han ingenting med, velstanden følger ham ikke i graven,» skriver salmisten (Sal 49,17f). «For tomhendte kom vi inn i verden og tomhendte må vi forlate den,» minner Paulus oss om (1 Tim 6,7). «For som han kom fra mors liv, slik skal han vende tilbake, like naken som han kom. Ingen ting har han igjen for sitt arbeid,» skriver Forkynneren (5,14).

*Utdrag fra en artikkel av
Seth Erlandsson*

*«Vi har ikke det synlige for øye, men det usynlige.
For det synlige tar slutt, det usynlige er evig»*

(2 Kor 4,18).

Hvordan blir ventetiden?

AV EGIL EDVARSEN

Våre holdninger mens vi venter

Apostlene sluttet ikke å legge planer for framtiden selv om de hele tiden understreket at enden var nær. Brevene i Det nye testamentet er fulle av personlige planer for framtiden. Apostlene satt ikke passivt med hendene i fanget og bare ventet på at Jesus skulle komme igjen. De arbeidet så lenge det var tid.

- Rom 15,23-25: *«Men nå har jeg gjort det jeg skulle i landene her, og jeg har i flere år ønsket å komme til dere og så dra videre til Spania. Jeg håper at jeg får se dere på gjennomreisen, og at dere vil utruste meg for reisen dit, når jeg først har fått glede meg over å være sammen med dere en stund. Men nå drar jeg til Jerusalem med hjelpen til de hellige der.»*
- 2 Joh 12: *«Jeg har ennå mye å si dere, men vil ikke gjøre det med papir og blekk. Jeg håper i stedet å komme og snakke med dere ansikt til ansikt. Da vil vår glede bli fullkommen.»*
- Filem 22: *«Og én ting til: Gjør et gjesterom klart for meg. For jeg håper at jeg skal bli gitt til dere som svar på bønnene deres.»*

Luther skal ha sagt at om han visste at dommens dag ville komme i morgen, ville han likevel gå ut i hagen sin i dag og plante et epletre. Likesom apostlene skal heller ikke vi slutte med å legge planer for framtiden. Vi slutter ikke å jobbe og setter oss ned for å stirre opp mot himmelen for å se om Jesus skulle komme tilbake. Vi vet at verden kan bestå enda ti år, eller hundre år, eller tusen år. Mens vi venter, gjør vi alt vi kan for å spre evangeliet og gjøre verden til et bedre sted å leve for oss selv og våre medmennesker.

Samtidig er vi klar hvis Jesus skulle komme igjen nå. Vi tar det ikke lett med vår egen omvendelse og tro. Når vi hører om jordskjelv, nye kriger, falske lærere osv. vet

vi at det betyr at Jesus skal komme igjen og at denne verden ikke skal bestå for alltid. Jesus sammenligner tegnene på enden med fødselsriene til en som er gravid. Når riene begynner, vet alle at fødselen er nær forestående.

- Matt 24,7-8: *«Folk skal reise seg mot folk og rike mot rike, og det skal være hungersnød og jordskjelv mange steder. Men alt dette er bare begynnelsen på fødselsriene.»*

Vi taler noen ganger om den «smale, lutherske middelvei». På mange områder prøver bibeltro lutheranere å unngå ytterlighetene på begge sider. Dette gjelder også når vi nå skal si noe om hva vi kan forvente oss av forholdene omkring oss her på jorden mens vi venter på at Jesus skal komme igjen.

Noen kristne tegner et svart-hvitt bilde uten lysglimt av håp. De framhever ofte noen spesielle bibelsteder til fordel for andre. De ser ingenting annet enn elendighet og nød for de kristne fram til Jesu gjenkomst.

Andre kristne går til den andre ytterligheten og tegner et mye vakrere bilde. De tror at forholdene på jorden skal forbedre seg gradvis, inntil vi opplever nesten himmelske tilstander. Disse gjør samme feil som de foregående, nemlig støtter seg til én gruppe bibelsteder på bekostning av andre.

Om vi derimot leser alt det Bibelen sier om dette, får vi et mye mer balansert bilde. Det er riktig at det skal bli store trengsler. Men alt er likevel ikke mørkt.

Vi kan forvente problemer og ondskap

Det er nok likevel rett å si at de fleste tegnene på Jesu gjenkomst, er negative. De sier tydelig at det skal bli mye som er vanskelig og vondt. Vi kan forvente oss naturkatastrofer, sosiale problemer, krig og opprør, vanskeligheter for kirken, falske lærere og forfølgelser. Ingenting av dette skulle overraske oss.

Bibelen taler også om økende menneskelig ondskap.

- Matt 24,12: «Og fordi lovløsheten tar overhånd, skal kjærligheten bli kald hos de fleste.»
- 2 Tim 3,1-5: «Du skal vite at i de siste dager skal det komme vanskelige tider. For da skal menneskene være selvopptatte og pengegriske, brautende, hovmodige og spottende, ulydige mot foreldre, utakknemlige og uten respekt for det hellige, ukjærlige og uforsonlige, baktalende, ubeherskede, rå og ondsinnede, svikefulle, oppfarende og innbilske. De elsker nytelser høyere enn de elsker Gud. I det ytre har de gudsfrykt, men de fornekker gudsfryktens kraft. Vend deg bort fra slike folk!»
- Ef 5,15-16: «Pass derfor nøye på hvordan dere lever, ikke som ukloke mennesker, men som kloke, så dere bruker den dyrebare tiden godt, for dagene er onde.»

Jorden i de siste tider kan lignes med en menneskekropp som blir stadig mer utslitt og skrøpelig før den dør. Kroppslige sykdommer, svakhet og forfall øker ettersom døden nærmer seg. Slik er det også med jorden. Ulykker, tragedier og nød er tegn på at det går mot slutten. Luther sa: «Himmel og jord skal knake som et gammelt hus som er nær ved å bryte sammen og falle.»

Jesus sier at ondskaper vil være en realitet for de kristne helt til den ytterste dagen. Det er det vi kan forvente oss. Vi må leve med ondskaper rundt oss. Først på den ytterste dagen skal vi skilles helt fra den.

- Matt 13,24-30: «Han la fram for dem en annen lignelse og sa: Himmelriket kan sammenlignes med en mann som hadde sådd godt korn i åkeren sin. Og mens alle sov, kom fienden hans og sådde ugress blant hveten og gikk sin vei. Da kornet skjøt opp og satte aks, kom også ugresset til syne. Tjenerne gikk til jordeieren og sa: 'Herre! Var det ikke godt korn du sådde i åkeren? Hvor kommer da ugresset fra?' 'Det har en fiende gjort', svarte han. Tjenerne spurte ham: 'Vil du vi skal gå og luke det

bort?' 'Nei', svarte han, 'for når dere luker bort ugresset, kunne dere samtidig komme til å rykke opp hveten. La dem begge vokse der sammen til høsten kommer. Og når det er tid for innhøsting, skal jeg si til dem som høster inn: Sank først sammen ugresset og bind det i bunter for å brenne det. Men hveten skal dere samle i låven min.'»

La oss nevne noen konkrete eksempler på disse negative tingene som skjer på jorden:

- Ca. 40 mill. mennesker døde i Europa under Svartedauden.
- Det er omkring 20.000 jordskjelv på jorden i løpet av ett år.
- Siden år 526 e. Kr. har det vært 78 stormer, flommer, tsunamier, jordskjelv og vulkaner som hver for seg har drept minst 10.000 mennesker (kilde: World Almanac 2009).
- Omtrent hvert tredje menneske på jorden lider av underernæring, og 795 mill. mennesker går hver kveld til sengs med tom mage. (www.wtp.org)
- Siden begynnelsen av 1900-tallet har det antakelig vært foretatt 1 milliard aborter over hele verden. Etter at Gud hadde skapt verden, var alt det han hadde skapt «svært godt» (1 Mos 1,31). Hvilken kontrast når vi betrakter alt det onde som skjer på jorden i dag. Det var absolutt ikke slik Gud hadde tenkt at det skulle være. Og den dypeste årsaken er menneskets synd.
- 1 Mos 3,17-18: «Og til mannen sa han: 'Fordi du hørte på kvinnen og spiste av treet som jeg forbød deg å spise av, er jorden forbannet for din skyld. Med strev skal du nære deg av den alle dine levedager. Den skal la torn og tistel spire fram for deg, og du skal spise det som vokser på marken.'»
- Rom 8,22: «Vi vet at helt til denne dag sukker og stønner alt det skapte samstemt, som i fødselsrier.»

(forts.)

 [Join](#) [Log in](#) [Pricing](#) [Features](#) [Watch](#) [Stock](#) NEW

[Upload](#)

[Following](#) [Likes](#) [About](#) [More](#)

[Message](#) [Follow](#)

Bekjennelseskirken - LBK PLUS

Se opptak fra foredrag og andakter på Vimeo

<https://vimeo.com/bekjennelseskirken>

«Møte med Bibelen» Biblicum-dag i Stavanger – 6. april 2019

Foredrag:
Dr. theol. Seth Erlandsson og pastor Egil Edvardsen

PROGRAM

Lørdag 6. april

Sted: Solborg Folkehøgskole, Stavanger

Kl. 13.00: Møte med Bibelen I – Seth Erlandsson

Kl. 14.00: Kaffepause

Kl. 14.30: Møte med Bibelen II – Seth Erlandsson

Kl. 15.30: «Hvis dere blir i mitt ord ...» – Egil Edvardsen

Kl. 17.00: Middag

Kl. 18.00: Kveldssamvær. Biblicums kamp for bibelsk tro.

Alle er hjertelig velkommen!

Hva er luthersk tro?

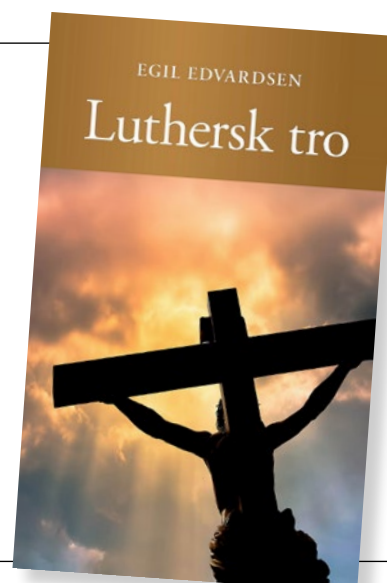
Sentralt i boken står læren om rettferdiggjørelsen ved tro alene. Hensikten er å rette fokus mot det reformasjonen egentlig handlet om, nemlig hvordan en synder blir rettferdig for Gud.

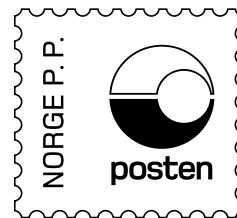
Pris kr 150,- + porto.

FORLAGET SCRIPTURA

Solåsveien 20, 4330 Ålgård

E-post: egil.edvardsen@luthersk-kirke.no

RETURADRESSE:

Bibel og Bekjennelse, Solåsveien 20, N-4330 Ålgård

Sønnens lydighet – som vår stedfortreder

Hvert år pleide Jesu foreldre å dra til Jerusalem for å feire påske. Da han var blitt tolv år, dro de som vanlig opp til høytiden. Men da høytidsdagene var over og de skulle hjem, ble gutten Jesus igjen i Jerusalem uten at foreldrene visste om det. (Luk 2,41-43)

MARIA OG JOSEF var gode jødiske foreldre. De oppdro barnet sitt i guds frykt. De lærte ham å holde lovene og høytidene som Gud hadde gitt deres forfedre. Det var ikke en engangsforeteelse at de reiste til Jerusalem for å feire påske. Denne reisen var noe som gjentok seg hvert år av Jesu liv.

Vi tenker kanskje at det ikke var så nødvendig for Jesus å foreta disse reisene. Men de var ikke bare nødvendige for å lære ham å følge loven. De var nødvendige for at han skulle være vår frelser. Akkurat like mye som Jesus var vår frelser på korset, var han vår frelser som spedbarn og som tolvåring.

Hans Fars vilje for ham begynte ikke plutselig da han ble utsatt for fristelser eller naglet fast til et kors. Hans Fars vilje for ham begynte i en krybbe i Betlehem og fortsatte i tempelet i Jerusalem da han var tolv år gammel.

Påskefeiringen virker kanskje for oss som noe som tilhører det forgangne og ikke direkte har med vårt liv å gjøre. Men vi behøvde faktisk at Jesus hvert år gikk til Jerusalem for å feire påske. Han var

nødt for å gå for å oppfylle sin Fars vilje, fordi vi ikke har oppfylt hans Fars krav til oss om å holde loven fullkomment. Ved å sette vår egen vilje over hans, har vi forbrutt oss mot Guds bud. Dersom vi ikke ser at vi har syndet mot Gud, kommer vi til å glemme på hvilken måte det er Jesus har frelst oss.

Vi behøvde en stedfortreder som fra fødsel til død levde et fullkomment liv under Faderens krav. Vi behøvde noen som levde fullkomment i vårt sted, om det så skulle være en tolv år gammel gutt som feiret påske. Jesus var alltid nettopp den stedfortrederen vi behøvde. Da han vandret til Jerusalem, gjorde han det både for å være et lydig barn og for å lyde loven som vår fullkomne stedfortreder og frelser.

Kjære Jesus, det er sant at du har holdt Guds lov fullkomment for meg. Trøst meg med det når jeg tenker på mine feil og svakheter. Amen.

(Fra *Meditations*)